

thingsmand for 5te Kred (Orenbøll), som vi dog ikke i og for sig kunne tilraade Thinget at gaa ind paa. Først skal jeg dog bemærke, at med Hensyn til Mulkten i § 13 har det ærede Medlem været saa venlig at gaa ned fra 10 til 5 Kr. Der er jo kun 4 Kr. imellem os, saa at det forekommer os, at det ærede Medlem kunde give Resten efter, men ialtfald er det en Ting, som vi ganske henstille til Thingets Afgjørelse. — Med Hensyn derimod til § 14 skal jeg blot gjøre opmærksom paa, at vi have fulgt Regjeringens Forslag, og vi have ikke dristet os til eller havt tilstrækkelig Grund til at gaa bort derfra. Denne Behandling af Sagerne som offentlige Politisager betragte vi nemlig som en Begunstigelse for Læringen. Man slipper nemmere til det. Man kan gaa op og Klage, og man behøver ikke at give Penge ud til Gebyr osv. Man kan ligefrem gaa op og forebringe sin Sag, og saa forhandles der. — Det er altsaa en Begunstigelse for ham. Den var jo i Arbejdskommissionens Forslag foreslaaet indrømmet i alle Tilfælde. Regjeringen har indskrænket det til, hvor der var Spørgsmaal om Straf. Ja, det er rimeligt, og derfor have vi kunnet gaa med dertil; men at gaa videre og overhovedet gjøre alle Sager angaaende Forholdet mellem Mestre og Læringe til private Politisager finde vi ikke tilstrækkelig Anledning til at anbefale; vi maa henstille, om det høie Thing vil være enig med den ærede Forslagsstiller. Jeg skal kun gjøre opmærksom paa, at, naar Paragrafen affattes saaledes: „Sager angaaende Forholdet mellem Mestre og Læringe behandles som private Politisager“, saa forekommer det mig, at der er nogle Sager, som ville falde udenfor Bestemmelsen. Naar der f. Ex. anlægges Sag imod en Mand, som efter § 2 ikke maa have Læringe, idet han ved Dom er funden skyldig i en i den offentlige Mening vanærende Handlung, kan en saadan Sag ikke falde ind under Bestemmelsen i § 14, og det var da ønskeligt, tror jeg, at have en Bestemmelse om, at den skal behandles som offentlig Politisag, altsaa ikke som Justitsag. Vi mene altsaa, at der forsaavidt ialtfald ikke er Grund til at gaa bort fra Regjeringens Forslag. Naar vi saa have foreslaaet en Tilføining til § 14, 1ste Stykke, nemlig, at Tilbudet fra den Indklagede om at rette for sig uden Dom „kan dog kun modtages, naar de, som have foranlediget Sagen anlagt, samtykke dertil,“ saa er det begrundet i, at det ikke forholder sig, som den ærede 3die Landsthingsmand for 5te Kred (Orenbøll) fremhævede, at der i saa Henseende er den samme Regel i Lovene af 11te Februar 1863 og 4de Februar 1871; men der er forskellige Regler i disse Love med Hensyn til dette Punkt, om Privates Med-

virken kræves til Forlig. Denne Forskjel have vi villet fjerne ved denne Tilføining, idet vi have foreslaaet, at Reglen i alle Tilfælde skulde være den, at Tilbudet kun kan modtages, naar de, som have foranlediget Sagen anlagt, samtykke dertil. Hermed skal jeg slutte, idet jeg fremdeles skal anbefale det høie Thing at stemme henholdsvis for Udvalgets eller for dets Flertals eller efter Omstændighederne for Mindretallets Indstillinger.

Tessén: Det har ganske vist paa en vis Maade glædet mig at se, at det meget ærede Udvalg ikke har havt saa overmaade megen Uleilighed af den Overveielse, som Thingets Flertal bad Udvalget om igjen at undergive Lovforslaget, og jeg skal acceptere, hvad den høitagtede Formand nys sagde, at den Indstilling, som er gjort af det ærede Udvalg, maatte betragtes som en Smøbekommen mod Flertallets Ønske. Men jeg havde unegtelig haft et stille Ønske om, at denne Smøbekommen var gaaet endnu et lille Skridt videre paa det formelle Gebet og ligeledes en Smule ind paa det reelle. Det havde nemlig, forekommer det mig, været ønskeligt, om det meget ærede Udvalg havde fritaget os for alle disse Ændringsforslag med Hensyn til Stoffets Ordning, indtil Stoffets Indhold var blevet bestemt ved Afstemning. Derved tror jeg, at det vilde have lettet den hele Forhandling noget; men jeg skal ikke paa nogen Maade komme videre ind paa dette Formelle; thi jeg siger, at jeg beder baade Forsynet og et naadigt Formandskab bevare mig for oftere at faae Udseende af at være en Formalist. Med Hensyn til den reelle Side af Sagen skal jeg tillade mig at ytre, at jeg havde næret den Forventning, at den ærede Ordfører efter den Forhandling, der fandt Sted sidst, vilde have fraveget sit Forslag om at gjøre Lovforslagets Bestemmelser anvendelige paa myndige Personer. Jeg tror, at det skyldes et Feilsyn paa den hele Sag fra den ærede Ordførers Side, naar han er kommen ind derpaa, og naar han videre har arbejdet sig ind gennem de enkelte Paragrafer under dette Syn. Uden at jeg nu skal begynde igjen at imødegaa hans Argumenter i saa Henseende — i Betænkningen vare de ganske kortfattede, omfattede kun to Linier, men senere have vi faaet en stor Mængde nye Argumenter for den Sætning, at Lovforslaget nødvendig maa gjøres anvendeligt ogsaa paa Kontrakter mellem myndige Personer om Dplering — uden at komme nærmere ind derpaa vil jeg blot sige, at jeg tror, at det vilde saaledes stride imod, hvad den funde Fornuft maa tilsige i dette Forhold, at selv den mest systematiske Konsekvents ikke burde